

Full diocesà

14 de juliol del 2019

p5 –Sortida programada amb reclusos de Lledoners

p6 –Les desigualtats persisteixen després de la crisi

Avui jornada missi-
onera per Ruanda
– Ajuda als nens
de Muhondo
– Nou presbiteri a
Murama

«Quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides...»

Diumenge XV durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

(30,10-14)

Salm responsorial

Els humils que busquen Déu sincerament diran:
«Tingueu llarga vida.» Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent.
(Salm 68)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

(1,15-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres

com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hakis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»
(10,25-37)

«Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar?»

El preu de la caritat

Jean Hakolimana, prev.

Fa dos anys, Catalunya va viure una onada de calor solidària a favor de l'acolliment dels refugiats. Individus, entitats i municipis s'hi van sumar. El moviment va quedar immortalitzat en dos lemes: «Volem acollir» i «Casa nostra, casa vostra». En més d'un municipi, a la façana de la casa consistorial o en algun edifici del costat per no interferir en la visibilitat d'alguna altra reivindicació, oneja una pancarta gegant amb l'un o l'altre lema. En un d'aquests municipis, fa poc d'un mes, la Generalitat va voler instal·lar-hi un centre per a menors immigrants non acompanyats. A ningú no se li escapa la difícil temàtica d'aquests menors: joves en algun cas destrossats i desestructurats pel seu passat, que passen de tot, fins dels esforços i atenció que reben. El risc de descontrol delictiu al voltant d'un centre com aquest no és pas cap invent.

El fet és que, en aquest municipi, començant pel mateix consistori, una part no menyspreable de la població es va posar en peu de guerra contra la dita instal·lació. «Per oblit», ningú no va qüestionar l'assonància o dissonància entre aquesta nova mobilització i la de fa dos anys la pancarta de la qual encara oneja al mateix lloc demanant insistentment: «Volem acollir». Això és la realitat del bon samarità avui dia. Jesús no hi tracta tant de la caritat com del seu preu, que no sol ser pas lleuger. Entre posar en perill la seva pròpia vida o ficar-se en una incògnita amb el risc d'acabar per assumir-ne la responsabilitat, el sacerdot i el levita passen de llarg. El problema no és la caritat, sinó els seus costos. L'evangelista no qüestiona si som generosos, sinó fins on som capaços de pagar-ne el preu.

La imatge

Estimar demana sovint esforç. El samarità de l'exemple de Jesús ha d'aturar el seu camí per acostar-se a l'home malferit, li ha de curar les ferides, l'ha de muntar a la pròpia cavalcadura fins a l'hostal, ha de donar diners a l'hostaler perquè se'n cuidi i anunciar-li que quan torni li acabarà de pagar les despeses

I tot això essent un samarità, d'un territori renyit amb els jueus.

El bon samarità (1890). V. Van Gogh

Agenda

Lit. hores: Setmana III

15 dilluns

— Sant Bonaventura
Ex 1,8-14.22/Salm 123/
Mt 10,34-11,1

16 dimarts

La Mare de Déu del Carme
Ex 2,1-15a/Salm 68/Mt 11,20-24

17 dimecres

— Sant Aleix
— Santes Justa i Rufina
— Santa Marcelina
Ex 3,1-6.9-12/Salm 102/
Mt 11,25-27

18 dijous

— Santa Marina
— Sant Frederic
Ex 3,13-20/Salm 104/Mt 11,28-30

19 divendres

— Santa Àurea
— Sant Arseni
Ex 11,10-12,14/Salm 115/
Mt 12,1-8

20 dissabte

— Santa Margarida
— Sant Elies
Ex 12,37-42/Salm 135/
Mt 12,14-21

21 diumenge XV de durant l'any / Cicle C

— Sant Daniel
Gn 18,1-10a/Salm 14/Col 1,24-28/
Lc 10,38-42

La Sagrada Família d'Igualada i Sant Maure de Montbui celebren 50 anys

Petita crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra - Joan Casas i Griera, prev. (I)

Sagrada Família (Igualada)

El 12 de gener, aquesta parròquia celebrava exactament cinquanta anys de la consagració del temple. Mn. Xavier i Mn. Eduard foren els animadors principals d'una festa esplendorosa. I s'ho valia. Hi hagué una quinzena de concelebrants, entre ells els antics rectors de la parròquia (Mn. Serra i Mn. Mas) en una eucaristia que comptà amb els cants de la coral Exaudio d'Igualada. També se celebrava el mig segle dels pisos promoguts per Mn. Josep Còdol al costat de la parròquia.

Sant Maure de Montbui

El senyor bisbe clausurà la commemoració dels cinquanta

anys d'aquesta parròquia. Al migdia, al dinar de germanor s'hi uní Mn. Josep Sabaté, únic capellà supervivent de la celebració inaugural a la Sagrada Família.

El dia 27 de gener, el senyor bisbe confirmà a Sant Maure onze persones, sis de les quals foren pares que havien assistit a la catequesi. Cada mes a la parròquia es fa una sòlida catequesi per a adults, que, aquest any, es visqué amb especial intensitat.

Una obra molt interessant, *Memorial dels 50 anys*, formada per cinquanta fulls que descriuen cinquanta activitats fetes a la parròquia, tingué molt bona acceptació.

Informació de la Delegació de Missions

Avui, dia 14, es fa la col·lecta de la Diada Missionera per Ruanda.

Com sempre, continuem ajudant nens de Muhondo perquè es puguin escolaritzar i tenir material suficient per a la seva escola. Aquest any ens ha arribat un projecte de la diòcesi de Ruhengeri, que ens demana finançament per a un nou presbiteri que construeixen a Murama.

Com sabeu, la tasca de la delegació és mantenir els vincles amb Ruanda, i això fa que hi dediquem un dia no tan sols per a fer col·lecta de diners sinó perquè hi pensem i resem en comunió amb els nostres germans ruandesos, ja que molts preveres de Ruanda els tenim a la nostre diòcesi ajudant les nostres parròquies.

Estem a la vostra disposició els dijous de les 5 de la tarda a les 8 del vespre al bisbat.

Una sortida programada amb interns de Lledoners

Pilar Garcia

El dissabte 29 de juny, un grup de voluntaris del Sepap del Bages que visiten els interns al Centre Penitenciari de Lledoners vàrem compartir una sortida programada amb vuit interns de la presó. Per a ells era sorpresa, volíem fer una excursió a peu pels voltants de la presó, conèixer un petit aiguamoll que hi ha ben a prop i després continuar fins a Joncadella, també a la vora, i dinar tots junts. Amb les altes temperatures veiérem que no seria possible de fer-ho, i a última hora es va buscar una alternativa, que va resultar molt bona.

A quarts de deu del matí vam rebre els interns i ens vam dirigir, compartint els nostres cotxes, cap a l'aiguamoll de la Bòvila, a Santpedor. Quina sorpresa! Poc ens podíem imaginar, interns i voluntaris, la descoberta que vàrem fer. Un esclat de natura envoltava aquell espai. Aquesta vivència l'hem d'agraciar al Sr. Josep Illa, biòleg mediambientalista, ornitòleg i promotor del lloc, que ens va guiar i explicar cada detall de l'espai i ens va transmetre l'estimació per l'aiguamoll.

En acabar i després d'un merescut aperitiu amb grans dosis d'aigua fresca, vam anar cap al llac de Navarcles, on també

vàrem trobar grans ombres que ens protegien del sol de migdia. Vàrem gaudir del lloc, passejant plàcidament, conversant, contemplant el llac i el seu salt d'aigua que et refrescava la mirada. Fins i tot, dos dels joves es van llançar a l'aigua per fer una bona capbussada i travessaren el llac nedant amb energia i gaudint del moment.

I així vam acabar de fer gana per a anar a dinar al celler de la Loli i el Celesti, companys nostres que juntament amb l'Enric i la seva esposa ens van preparar un àpat deliciós. Hi feia una fresca tan bona que ens vam refer de seguida i com una gran família unida vam compartir un dinar joiós, de germanor i harmonia, que es respirava i penetrava la pell.

Els interns s'ho van passar molt bé i nosaltres també. Va ser un dia màgic, plàcid i amorós. Ells intentaven expressar el que sentien i com estaven vivint aquells moments i els costava trobar les paraules. Deien: «Estic flipant»; «No em podia imaginar viure un dia com avui»; «Després d'estar amb la família, aquesta és la millor sortida», etc. Els seus rostres estaven il·luminats, somrients, alegres i contents. Era un goig de veure'ls. Va ser una sortida programada meravellosa.

El 20% dels catalans, en risc d'exclusió social

Andrea Pujol / Església de Barcelona

Càritas Catalunya ha presentat l'Informe sobre Exclusió i Desenvolupament Social a Catalunya. Es tracta d'un estudi territorial de la investigació realitzada per la Fundació FOESSA a través de l'Enquesta sobre Integració i Necessitats Socials 2018. Es proposa, doncs, d'explicar quines són les característiques de l'eix integració-exclusió social. Són dades que van molt més enllà del tradicional model d'anàlisi centrat en la pobresa monetària i la privació material. El cardenal Joan Josep Omella va iniciar la seva intervenció indicant que, tot i la suposada recuperació econòmica, es continuen produint desigualtats.

A Catalunya quatre eixos agreugen la situació d'exclusió social: el treball precari, l'exclusió residencial, la salut i l'aïllament social.

Primerament, malgrat que es té feina, un 15'8% de les llars catalanes es troben en situació d'exclusió social. Tot i la disminució de l'atur, és una xifra per sobre dels nivells anteriors a la crisi. Altrament, l'exclusió residencial afecta 3 de cada 10 persones, deixant 944.000 persones vivint en pobresa severa a causa de les despeses d'habitatge i subministraments.

Es renova la consagració al Sagrat Cor

Més de 12.000 fidels presents a l'esplanada del santuari del Cerro de los Ángeles (Getafe), al costat de quatre cardenals, el nunci papal i més d'una vintena de bisbes, renovaren el diumenge 30 de juny la consagració d'Espanya al Sagrat Cor de Jesús, en una cerimònia celebrada als peus del monument dedicat al Cor de Crist, el mateix lloc en el qual es va fer per primera vegada en 1919, coincidint llavors amb la seva inauguració.

Després de la celebració, presidida pel cardenal arquebisbe de Madrid, tots els presents van recitar l'oració amb la qual es va renovar la consagració d'Espanya al Sagrat Cor de Jesús.

Prèviament, el bisbe auxiliar de la diòcesi, D. José Rico Pavès, va fer una breu presentació al·ludint a la importància del moment històric que s'estava vivint i recordant la primera consagració d'Espanya, de la qual es complien cent anys.

L'article

Els pares davant l'adolescència

Josep Maria Rovira Marsal

Davant la necessària crisi de l'adolescència els grans no sempre estem a to amb la situació. Repassem algunes actituds dels pares sempre necessàries i, més que mai, en aquesta etapa dels nostres fills:

SERENITAT. Ens provocaran, amb actituds, comentaris, opinions aparentment contràries a la nostra manera d'entendre les coses. Necessiten fer-ho per a provar-nos i afirmar la seva personalitat. Tranquils, no passa res! Diem el que pensem serenament i sense cridar. Sabrem distingir el que té importància del que no en té i donarem la nostra opinió amb tranquil·litat, si cal corregirem amb fermesa, però sense cridar. Cada vegada que cridem serà perquè ens falten arguments, i en fer-ho perdrem una mica d'autoritat i el necessari ambient familiar de pau i alegria.

SEGURETAT. Necessiten la nostra seguretat en les coses importants. Això ens farà revisar quines són i per què. Moltes crisis d'adolescents són crisis de conviccions dels pares. Si dubtem de tot no ensenyarem res. Convé una seguretat senzilla, no dogmàtica, fonamentada i ben arrelada; no en tot, sinó en allò que és important.

AFECTE. Aquell nen, aquella nena, que quan arriba de l'escola ja no fa un petó a la mare, continua, encara que no ho sembli, necessitant el nostre afecte. Afecte que no vol dir deixar fer, consentir, sinó que, moltes vegades, haurà de fer-nos dir: «Això no t'ho deixem fer o no t'ho donem perquè t'estimem i volem el millor per a tu.»

DISPONIBILITAT. Semblarà que rebutgen de vegades la nostra conversa. Però és necessari mantenir la comunicació amb els adolescents. I per això caldrà estar disposats i disponibles en qualsevol moment. No ens explicaran les coses quan nosaltres vulguem, sinó quan ells vulguin. Si aleshores ens troben disponibles ho faran, i si no, haurem tallat un fil de la comunicació. I quan ens expliquin algunes coses no ens escandalitzarem. No direm mai: «Això en el meu temps no passava.»

ARGUMENTACIÓ. Haurem de donar arguments, raons. No val el «perquè sí» o el «perquè ho dic jo que sóc el teu pare». S'hauran d'explicar les coses i caldrà pensar-hi prèviament. No oblidarem que el millor argument serà la nostra vida i el nostre exemple.

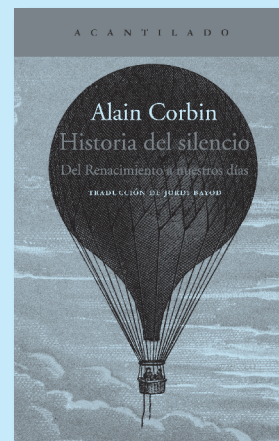
CONFIANÇA. Haurem de confiar en ells. No solament no ens queda cap més remei, sinó que és necessari perquè puguin desenvolupar llur iniciativa, autonomia i llibertat.

El llibre

Historia del silencio

Alain Corbin

Acantilado. 152 pàgines

El silenci no és la simple absència de soroll. Fa possible la fortalesa interior on els grans escriptors, pensadors, erudits i creients s'han recollit durant segles. Requisit indispensable per a la contemplació, la fantasia, la pregària i la creació, el silenci és l'íntima font de la qual raja el llenguatge, i impregna els nostres espais més privats i sagrats, del dormitori a la catedral.

Però avui el silenci ha estat bandejat de les nostres existències per la bullícia incessant dels espais urbans i els aparells tecnològics. En el nostre sorollós present, Alain Corbin recupera, a través de l'obra d'escriptors, religiosos, artistes i filòsofs que van atresorar el recolliment i la calma, la història d'un temps en el qual la paraula era inusual i preuada, i ens convida així a redescobrir el silenci o, dit d'una altra manera, la vida interior.

La parròquia, comunitat eucarística (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

El cor de la vida d'una parròquia és l'eucaristia dominical, font i cim de tota vida cristiana. És impensable que l'eucaristia dominical, que la celebració del diumenge no sigui el centre d'una parròquia. Fer aquesta afirmació en aquests moments de manca de preveres no ens ha de fer perdre aquesta realitat essencial.

Alguns poden pensar que la solució d'aquesta dificultat, eucaristia i manca de preveres, serien unes celebracions, dirigides per diaques o laics, en què es llegeix l'Escriptura i es distribueix la comunió. És el que s'anomena «Celebracions dominicals en espera de prevere». Aquesta és una pràctica amb cert recorregut que es pot avaluar.

Diòcesis que han fet aquesta experiència han vist que no és pas una bona solució. Perdre la realitat de la celebració de la missa dominical volent potenciar la comunitat no és pas el camí correcte. En una diòcesi veïna, amb moltes parròquies, molt semblants a les nostres, i amb escassetat de sacerdots, ens comentaven el seu camí de retorn d'aquesta experiència. Ells han anat entenent la centralitat de l'eucaristia i, amb aquesta, la vida que hi sorgeix. Ells caminen agrupant les parròquies i els serveis pastorals en un concepte de «comunitat» de parròquies. Aquestes parròquies fan camí juntes, compartint realitats pastorals: eucaristia dominical, consells, catequesi, economia, Càritas, formació, pregària. A més de la missa central de la comunitat de parròquies, hi ha també celebracions eucarístiques en dies significatius en altres llocs de la comunitat de parròquies, també celebrades per tots. I és que en la missa o eucaristia es fa present la redempció de la humanitat, s'actualitza el misteri pasqual.

Celebrar la missa és entrar en la dinàmica salvífica de Déu. Sempre hi ha d'haver un lloc, o uns llocs, on se cele-

bra l'eucaristia dominical, en l'àmbit d'aquesta agrupació o comunitat de parròquies on són convocats a participar els membres de les diferents parròquies, sentint-la com la celebració pròpia de la seva comunitat. El concepte de comunitat en aquest cas no es perd, sinó que s'eixampla.

La realitat de l'Església va més enllà del nostre campar. La parròquia és on són els parroquians. La trobada d'una comunitat més gran i, per tant, amb més riquesa de ministeris i serveis, certament enriqueix la gran comunitat, formada per tots, i les petites comunitats. La missa dominical ha de ser desitjada i cercada per tothom.

